

Žagreb, 1. [T.] 1923

Velečeni gospod profesor!

(Fran Vogler)

To je prvo pismo v Novem letu, ki ga pišem. Naj bo tam zahvala za par lepih spodbudnih besed. Tu ne vamo za besede! — Morala vam kužjo sama založiti pa sem si nakopala veliko ololg na glas. Moj oprog je pošten političar in mi oolvolat. Š tem je povedano mnogo.

Š politični svetjem in zampajem sem lani začela pisati! Doživela sem težja razočaranja. Tu v Kongrebu privatno vi priznavajo da je kužjo silna — ali zato me

vendar bojkotirajo vse slovenske
knjižarne.

Imam še par rokopisov v miš-
nici, v glavi pa mnogo načrtov
za nova dela — ali manjša ni
materijalne podlage. To bom v
grobu, vem, da bodo moje knjige
znagale ali gremle je, da i-
mam živa tako malo pomoči
in podbrade.

Hvalijo, — kupi pa malo kdo.
Tisto se vam lepo zahvaljujem,
da ste si olali truda in zainte-
rirali svoje učence za mojo knjigo.
Pozdravljam jih lepo. Mlade so
še a meni že tve' lažje. Naj nik-
dar ne pozakijo ideolog, za katere

smo se mi, starejša generacija, bo-
rili dolgo in težko. Izbral so si
ozvišen poklic in bodo lahko z besedo
dejale v mlada srca in razširjale
ideje za katere smo v težjih časih žive-
li mi. Ne bodo same v tem delu, ka-
kor je bil mnogo vol nas sam. Ved-
no več jih je in več jih bo, ki so pravi,
penični jugoslovani. Oblika držan-
ja slana zaslugom krvi, junstva in
idealizma prejšnjih in sedanjne genera-
cije — a mlade generacije, ki se pri-
pravlja za vstop v življenje, naj ču-
vajo, kar je stoji, potem bomo mi
starejši lahko umirali.

Pozdravlja Vas in Vaše učence

Mojster Metod Dvornik